

DOI 10.31558/2519-2949.2025.3.18

УДК 327.01(73):929Обама"2009/2017"(048.5)

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3254-8161>

Ткач А. О., Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА АДМІНІСТРАЦІЇ БАРАКА ОБАМИ В ЛАТИНСЬКІЙ АМЕРИЦІ ТА КАРИБСЬКОМУ БАСЕЙНІ

Стаття присвячена дослідженню проблеми зовнішньополітичних відносин США та країн Латинської Америки за президентства Б.Обами. Уточнено, що обрання Барака Обами викликало великі очікування в Латинській Америці. Очікувалося, що це оживить міжамериканські відносини, якими нехтувала адміністрація Джорджа Буша-молодшого. Проаналізована економічна криза та міжнародні проблеми, з якими довелося зіткнутися адміністрації Обами, сприяли тому, що регіон став пріоритетом. Зазначено, що одним із перших викликів для нових адміністрацій було усунення президента Гондурасу військовими. США зайняли прагматичну позицію та тримали конфлікт у Гондурасі на відстані – не було надії конституційного відновлення. Адміністрація Обами зробила значний внесок в успіх мирного процесу процес у Колумбії. Досліджена стабілізація ситуації, яка залишалася одним із пріоритетів безпеки адміністрації Обами. Адміністрація Обами також розширила Ініціативу Меріда за межами традиційних, військових методів в боротьбі із злочинними організаціями. Розглянуто аспекти, які сприяли зміцненню верховенства права в Мексиці. Обґрунтовано, що досягненням цієї адміністрації стала нормалізація відносин з Кубою. Запропоновано напрямки для подальших досліджень, які можуть розкрити підходи до вивчення зовнішньої політики США в регіоні. Виявлено, що це стало можливим, тому що змінилася громадська думка стосовно нормалізації відносин, змінився підхід кубинського режиму стосовно політики США. Зовнішня політика Обами в Латинській Америці базувалась на прагматизмі, діалозі та взаємній повазі. США відійшли від одностороннього підходу та зосередились на побудові партнерств, що включали: розширення економічної співпраці, демократичні інституції та верховенство права, соціальні та екологічні ініціативи. Корегування політики США в регіоні означало гарантії партнерства між США та Латинською Америкою. Обама як кандидат у президенти, критикував Буша за нехтування латиноамериканських проблем.

Ключові слова: США, Латинська Америка, зовнішня політика, адміністрація Барака Обами, Куба, План Колумбія, демократія, Ініціатива Меріда, міжнародна співпраця, міжнародна політика.

Постановка проблеми. Передвиборні обіцянки нового президента США передбачали новий напрямок у відносинах між США та їх південними сусідами. Натомість, майже через п'ять років можна було зробити висновки, що (резолуція LASA визначила погляди більшості спостерігачів за відносинами США та Латинської Америки): адміністрація Обами в основному проігнорувала значну частину проблем регіону і продовжила політичні помилки своїх попередників. Із запізненням, на початку 2014 р. адміністрація Обами оголосила про нову ініціативу щодо Латинської Америки під назвою «Погляд на південь», яка по суті слідувала шляху неоліберального просування; політика спрямована на допомогу американським компаніям у розширенні ділової активності у країнах з угодами про вільну торгівлю відповідно до Національної експортної ініціативи адміністрації [1].

З 2009 по 2014 рік дії адміністрації Б. Обами щодо Латинської Америки суперечили тону його висловлювань на зустрічі у Тринідаді. За цей період кілька інцидентів розчарували лідерів більшості країн Латинської Америки, у тому числі в різних випадках і тих урядів, які загалом були дружні до США. Прикладом була реакція США на військовий переворот у червні 2009 року проти демократично обраного президента Гондурасу Мануеля Селаї. Після перевороту адміністрація Обами опублікувала прохолодну заяву, в якій не засудила повалення президента цієї країни військовою силою [1].

Реакція адміністрації Обами контрастувала з більшою частиною міжнародного співтовариства, включаючи Організацію американських держав та Організацію Об'єднаних Націй. Тим не менш, допомога США Гондурасу не слабшала через Корпорацію «Виклики тисячоліття» (установа, створена президентом Джорджем Бушем-молодшим), незважаючи на те, що організації з прав людини виявили

безліч порушень, скоєних військовим режимом Гондурасу після перевороту. Хоча адміністрація Обама згодом дещо відступила від своїх намірів, зіткнувшись із потужною критикою з боку як європейських союзників, так і лідерів Латинської Америки щодо насильницького усунення з посади, збитків було завдано; потік допомоги Гондурасу продовжився [2, р. 224].

Метою статті є дослідження зовнішня політика адміністрації Барака Обама в Латинській Америці та Карибському басейні.

Методи дослідження. Інституціональний підхід використовувався для аналізу ролі формальних і неформальних інститутів при формуванні ідеології зовнішньої політики США. Історичний метод дав змогу вивчити еволюцію конфліктних відносин США, КНР в регіоні. Соціологічний метод дозволив проаналізувати вплив міжнародних організацій на економічну політику. Структурно-функціональний метод використовувався для аналізу складових зовнішньої політики США. Біхевіористський метод застосовувався для вивчення поведінки акторів в зовнішній політиці США. Системний метод дав можливість дослідити елементи співробітництва США та країн Латинської Америки та Карибського басейну. Прогностичний підхід дав можливість визначити основні тенденції у формуванні ідеології зовнішньої політики США, стверджувати, наскільки вони мали довгострокові, короткострокові перспективи.

Виклад основного матеріалу. Прикладом недоречної позиції Білого дому щодо Латинської Америки стало його ставлення до відносин із Кубою. Спочатку здавалося, що нещодавно обраний президент США був відкритий для діалогу з Раулем Кастро після відходу Фіделя Кастро з посади глави кубинського уряду. І ці надії були пожвавлені скасуванням Обамою обмежень, запроваджених Джорджем Бушем-молодшим на поїздки на острів кубинців, які мешкають у США [2, р. 223].

Обама відновив поїздки культурних та освітніх груп на Кубу, такі як так звана програма "People-to-People" (хоча і підпадає під дію федеральних урядових постанов та ліцензування). Ці зміни у політиці Білого дому свідчили про потепління відносин із Кубою. У кількох коментарях Рауль Кастро дав зрозуміти про свою готовність розглянути зрушення у відносинах із США в контексті реформ вільного ринку, запроваджених кубинським керівництвом. Натомість адміністрація Обама переважно зберігала мовчання про торговельний ембарго та п'ятдесятирічний політичний провал, залишалися обмеження на поїздки для громадян США. Обама відмовився серйозно взаємодіяти з Кубою. У цьому ключі лише представники Канади та США підтримали виключення Куби на саміті Америк у Картахені у 2012 р., що призвело до того, що Нікарагуа та Еквадор пропустили зустріч.

В Болівії, Еквадорі та Венесуелі адміністрація Обама була примирливою у відносинах з лівими лідерами реформістів (Ево Моралесом, Рафаелем Корреа та Ніколасом Мадуро). Якою мірою США були залучені, наприклад, до підривної діяльності проти трьох урядів, залишається відкритим для спекуляцій. Звинувачення у причетності США до підбурювання до демонстрацій проти адміністрації Мадуро, наприклад, можна відхилити як потурання анти-янкі-настроєм венесуельського президента.

Проте інтереси США відігравали роль в країні, яка продовжувала постачати нафту до США. Сприйняття адміністрації Обама також було запламоване очевидною співучастю США у протистоянні уряду Моралеса, що призвело до вислання посла США у вересні 2008 р. Білому дому Обама знадобилося майже два роки, щоб відновити дипломатичні відносини у 2011 р., але агентів Агентства боротьби з наркотиками було відсторонено від роботи в Болівії як умову відновлення дипломатичних зв'язків. Проте Обама мало що зробив, щоб пом'якшити ставлення у політичному підході до цих реформаторів [3].

Розширення адміністрацією Обама військової присутності США в Колумбії не сприяло підтримці президента, викликавши критику з боку Чилі та Бразилії, двох найважливіших для США країн Латинської Америки.

Крок щодо розширення військової діяльності США був виправданий політикою заборон і примусу як основної відповіді США на споживання незаконних наркотиків (кокаїну) найприбутковішим ринком незаконних наркотичних речовин у світі. Обама пообіцяв \$450 млн. на реалізацію мирної угоди. Однак стурбованість, виражена лідерами регіону у зв'язку з розширенням військових операцій США в Колумбії (в інших країнах регіону), залишилася поза увагою [4].

Ініціатива «Look South» не стільки стосувалася зближення з регіоном, скільки є відповіддю на зростаючий рівень присутності Китаю в Латинській Америці, зокрема, на величезне зростання торгівлі між регіоном і Китаєм в останні роки, особливо з Бразилією. Щодо цього адміністрація Обама, очевидно, стурбована вторгненням Китаю в регіон, де інтереси США довгий час домінували. Спроба США полегшити торгівлю американських компаній з Латинською Америкою не виправдовувала очікувань інших напрямів у політиці США, які були визначені на зустрічі у Тринідаді

у 2009 р.

Напередодні конклаву видатний латиноамериканіст Грег Грандін зауважив, що основною перешкодою для свіжого погляду на зовнішню політику США щодо регіону були внутрішні політичні проблеми адміністрації Обами [5, р. 7].

Список ключових співробітників та радників адміністрації з Латинської Америки в Державному департаменті та пов'язаних з ним федеральних агентствах відображав кілька пережитків адміністрації Клінтона. Так, та адміністрації, яка підписала НАФТА, схвалила операцію «Приворотник» і підтримала «достаток» вільного ринку Алана Грінспена, Ларрі Саммерса та Роберта Рубіна, що сприяло гіршій фінансовій кризі з часів Великої депресії з особливо руйнівними наслідками для латиноамериканців у США [6, р. 5].

Перекази іммігрантів з Мексики, Еквадору та Сальвадора, наприклад, різко скоротилися внаслідок кризи, що мало жакливі економічні наслідки для мільйонів людей у Латинській Америці, добробут яких залежав від грошей, відправлених членами сімей до США. Через звіти США про депортацію нелегальних латиноамериканців підтримка президента серед латиноамериканців у США значно знизилася. За даними опитування Геллапа, рейтинг схвалення Обами серед латиноамериканців впав на 23 пункти в період з грудня 2012 р. до жовтня 2013 р. у — з 75% до 52% [7].

Внутрішні політичні проблеми стали основним обмеженням позиції Обами щодо Латинської Америки. Його вибір латиноамериканця до свого кабінету може принести Демократичній партії більше голосів із цього етнічного округу, але США також має розглянути аналогічний сміливий крок у бік Латинської Америки. Такий поворот політики підтвердив би, що призначення Обамою Джуліана Кастро у свій кабінет було вирішенням передвиборчих обіцянок для зміцнення підтримки Демократичної партії серед латиноамериканців, оскільки вона мало випробування на проміжних виборах 2014 р.

«План Колумбія» та «Ініціатива Меріда» могли призвести до скорочення наркоторгівлі та організованої злочинності. Однак вони не вирішили проблеми (наприклад, торгівля людьми) в регіоні. Злочинна діяльність продовжувала процвітати в інших частинах (Central America). Аналітики назвали переміщення організованої злочинності до інших частин регіону через ефективну політику країн «ефект таргана», оскільки картелі переходять в інші регіони як таргани коли хтось сяє а світло.

Безпека – головна рушійна сила Сполучених Штатів. Враховуючи, що інші країни Західної півкулі не становлять загрози безпеці США або її основним інтересам, Вашингтону традиційно не вистачало послідовної політики щодо регіону. Конгрес США за вісім років мало уваги приділяв Латинській Америці, зосередившись на загрозі Ірану. Але навіть у тих випадках усе було обумовлено скоріше запобіжним засудженням, ніж небезпекою, що насувається, тому політичний тиск не призвів до будь-якого стратегічного пріоритету.

Обама менше дивився на південь, ніж попередник. Джордж Буш-молодший здійснив 18 візитів до країн регіону (шість до Мексики; два до Перу, Колумбії та Бразилії; і один до Сальвадору, Чилі, Аргентини, Панами, Уругваю та Гватемали), у той час як Обама здійснив 13 візитів (п'ять до Чилі, в Мексику; Коста-Ріку, Сальвадор, Ямаїку, Панаму та Тринідад та Тобаго). Кількість візитів Обами порівняно з іншими президентствами нарівні з Біллом Клінтоном. Проте виділяється активність Джорджа Буша-молодшого. Президент-республіканець взяв на себе зобов'язання розвивати торговельні відносини з сусідами по півкулі: з існуючих угод про вільну торгівлю (ССТ) між США і 11 країнами Латинської Америки всі були підписані під час президентства Буша, за винятком першого, досягнутого в 1992 році з Мексикою (в рамках НАФТА, куди входить Канада) [8].

У червні 2009 р. Мануель Селайя був усунений з посади президента Гондурасу на вимогу законодавчого органу та військових. Всупереч консенсусу ОАД Вашингтон визнав результати наступних президентських виборів. Не було й жодної схильності до багатосторонності, коли США та Колумбія оголосили у серпні 2009 р. про угоду, яка надасть Пентагону доступ до колумбійських військових баз. Це обурило насамперед уряди Венесуели та Бразилії.

Швидке розчарування також надійшло зі Сполучених Штатів. Серед пріоритетів Обами на півдні була Мексика. Обидві країни посилили свою співпрацю проти насильства, що породжується наркокартелями, але наполегливість Феліпе Кальдерона, який був президентом Мексики протягом усього першого терміну Обами, у вжитті поліцейських заходів та відсутність прогресу внаслідок цих заходів призвели Білий дім до стану розчарування, яке знизило рівень інтересу. Охолодженню також сприяло визнання США відсутності контролю над транскордонним потоком зброї, призначеної для картелів (спірна операція «Форсаж»). Прихід Енріке Пеньї Ньето на пост президента Мексики у грудні 2012 р. дозволив розпочати нові відносини на початку другого терміну Обами. Зменшення

акценту на поліцейських питаннях і прихильність до амбітної програми реформ створили очікування у Вашингтоні. Однак застій у реалізації заходів лібералізації з боку Мексики та відсутність рішення щодо імміграційної реформи з боку США (половина з 11 мільйонів нелегальних іммігрантів на північ від Ріо-Гранде/Браво — вихідці з Мексики) знову відвернули увагу.

Прикладом розриву між США та Латинською Америкою стало створення у грудні 2011 р. Співтовариства держав Латинської Америки та Карибського басейну (CELAC): організації з тим самим складом учасників, що й ОАД, за винятком США та Канади. Вона виникла під впливом країн ALBA, Мексики та Бразилії, країни, яка стала головною силою на новому регіональному форумі. Це частково символізувало неприйняття Бразилією адміністрації Обами, що впливає з кількох розбіжностей: посередництво в травні 2010 року Бразилії разом з Туреччиною в угоді про обмін ядерним паливом для розблокування кризи навколо ядерної програми Ірану, що не сподобалося Вашингтону; або більша схильність США до Індії, ніж до Бразилії в їхній підтримці постійного місця в Раді Безпеки ООН. Розбіжності досягли свого піку із призупиненням офіційного візиту президента Ділми Русеф до Вашингтона наприкінці 2013 р. на знак протесту проти прослуховування її телефонних розмов Агентством національної безпеки США.

Також у 2011 р. набув чинності Союз південноамериканських націй (UNASUR), в якому Венесуела та Аргентина зробили свій внесок у антиамериканський наратив. Коли Білий дім загалом ігнорував Casa Rosada, то він представив юридичну суперечку США з приводу аргентинських боргових облігацій як імперіалістичну агресію. Хоча кілька країн ALBA приєдналися до «антиамериканської» риторики, Вашингтон прагнув підтримувати клімат співпраці з Еквадором та Болівією, і, звісно, з Нікарагуа, яка пом'якшила свою позицію.

Були здійснені ініціативи для Центральної Америки та Карибського басейну. У відповідь на деякі проблеми, які виникли в регіоні, адміністрація Обами розробила два плани. Один із них був угодою з країнами, що входять до так званого Північного трикутника Центральної Америки (Сальвадор, Гватемала та Гондурас), щоб спробувати вирішити кризу середини 2014 р., викликану в'їздом до Сполучених Штатів тисяч неповнолітніх без супроводу дорослих. Вашингтон виділив 100 мільйонів доларів, щоб допомогти цим країнам переселити дітей, що повернулися, і пом'якшити причини їхнього від'їзду (насильство і бідність). План був частиною ширшого плану — Ініціативи регіональної безпеки в Центральній Америці (CARSI), розробленої в останні місяці президентства Буша і реформованої Обамою в 2010 р., щоб гарантувати, що фінансування боротьби з незаконним обігом наркотиків по всій Центральній Америці буде включати більш різноманітні аспекти, а не тільки правоохоронну діяльність (1,2 мільярда доларів) [8, р. 12].

Як спосіб протидії активному впливу Венесуели в Карибському регіоні США зрештою розробили Карибську ініціативу з енергетичної безпеки (CESI). На її запуску, що відбувся у Вашингтоні в січні 2015 р. на її першій міжурядовій зустрічі, віце-президент Джо Байден чітко вказав про справжню мету США: «покласти край незалежності, яку ви все ще маєте від поставок з однієї країни». Поставляючи нафту на вельми вигідних умовах за програмою Petrocaribe, Венесуела протягом багатьох років забезпечувала собі більшість голосів в ОАД та інших багатосторонніх організаціях, коли обговорювалися спірні питання, що стосуються інтересів уряду (у такий спосіб контролюючи щонайменше двадцять із 35 можливих голосів). Ініціатива США була спрямована на диверсифікацію джерел енергії Карибських островів, включаючи відновлювані джерела енергії та заводи з виробництва зрідженого газу.

З іншого боку, президентство Обами підтримало мирний процес у Колумбії. Вирішення історичного колумбійського конфлікту стало темою інтересу для останніх адміністрацій США, особливо з моменту запуску Плану Колумбія в епоху Клінтона. Вирішальний момент для Вашингтона настав би з угодами, які закривали б партизанів та колумбійський уряд, оскільки це вимагало від США виключити ФАРК зі списку терористичних груп та призупинити ордери на арешт її лідерів за торгівлю наркотиками.

Розвиток ситуації у Венесуелі став найнапруженішим моментом дипломатії США щодо Латинської Америки. До середини другого терміну Обами Білий дім надавав перевагу формально пасивній позиції, а Держдепартамент, спочатку за Хілларі Клінтон, а потім за Джона Керрі, старанно дотримувалася інструкцій не вступати в зневажливі висловлювання на адресу Уго Чавеса.

У міру поглиблення краху Венесуели Вашингтон був вимушений висловитись. Причиною цього небажання могло бути бажання не ставити під загрозу секретні переговори, що велися з Кубою. Буквально наступного дня після того, як Обама та Рауль Кастро оголосили про своє рішення відновити дипломатичні відносини, президент США підписав двопартійне законодавство, схвалене

раніше у Конгресі, про встановлення санкцій проти осіб, відповідальних за порушення прав людини у Венесуелі. Це стало у березні 2015 р. з указом, який встановлює заходи проти кількох високопосадовців, поліцейських та судових чиновників, особливо причетних до репресій попереднього року. З того часу Вашингтон поперемінно послаблював і зтягував мотузку залежно від того, чи вважав він більш ефективним відкрити канали діалогу (наприклад, можливо, відклавши звинувачення високопоставленого лідера в торгівлі наркотиками) або чинити тиск на уряд Мадуро (зажадавши за неофіційними каналами, щоб результати виборів до законодавчих органів).

У наступний термін президентства ембарго проти Куби стало одним із питань, яке відрізняло кандидатів від Демократичної та Республіканської партії у президентських перегонях 2016 р., хоча зовнішня політика навряд чи була у центрі уваги кампанії. Основні кандидати від Республіканської партії продемонстрували на праймеріз свою незгоду із заохоченням кастроїзму без отримання будь-яких серйозних зобов'язань натомість, тоді як демократи згодні з кроками, які зробив Обама. Наступна адміністрація, як і раніше, підкорялася Конгресу, в якому відмова від повномасштабних торгових відносин з Кубою продовжили переважати, хоча, ненадовго, оскільки думка про те, що ембарго є інструментом минулого, поширювалася і серед конгресменів-республіканців. Дебати, що зтягнулися, не завадили процесу продовження динаміки взаємовідносин [9].

Президентство США, яке набуде чинності в січні 2017 р., мало вищий рівень взаємодії з Латинською Америкою, ніж ті, що були безпосередньо до нього, хоча його стратегічні пріоритети, як і раніше, були в інших напрямках. Завершивши золоте десятиліття для економіки регіону (2004-2014 рр.), великі зусилля, які всім країнам доводилося докласти для збільшення доходів, , призвели до політичного прагматизму (громадський популізм щодо США втратив ґрунт, ринки змістилися у бік Китаю).

Тільки зміна президента в Аргентині плюс неминучий крах чавізму у Венесуелі, запуск ТТП (вже підписаного Мексикою, Перу і Чилі, Колумбією і Коста-Рікою) свідчили про прихильність півночі і півдня. Імміграційна реформа в США також сприяла покращенню відносин.

Висновки. Зовнішня політика Обами в Латинській Америці базувалась на прагматизмі, діалозі та взаємній повазі. США відійшли від одностороннього підходу та зосередились на побудові партнерств, що включали: розширення економічної співпраці, демократичні інституції та верховенство права, соціальні та екологічні ініціативи. Корегування політики США в регіоні означало гарантії партнерства між США та Латинською Америкою. Обама як кандидат у президенти, критикував Буша за нехтування латиноамериканських проблем.

Б. Обама підтримував мирний процес в Колумбії (2012–2016). США виступили основним партнером у мирному процесі між урядом Колумбії та FARC. Запропонована програма „Peace Colombia”, яка включала інфраструктуру, інтеграцію колишніх бойовиків, безпеку. Відбулася зміна відносин з Кубою, яка ґрунтувалася на принципі політичного прагматизму. Встановлення відносини з Кубою було зустрінуте позитивно в Західній півкулі. Обама пішов проти політики ізоляції Куби, що було сприйняте партіями США.

Б. Обама радикально не змінив політику своїх попередників в боротьбі з торгівлею людьми і незаконної міграції. Політика Обами в регіоні оцінювалася дослідниками позитивно, оскільки призвела до розширення співпраці з партнерами в Організації американських держав та прогресу у відносинах з Кубою.

Бібліографічний список / Referenses:

1. Miguel Tinker Salas. (2010). Latin America, Obama and the Year Ahead, Riverside, Latin American Perspectives Publications. <http://latinamericanperspectives.com>
2. Human Rights Watch. (2012). World Report 2013. New York, Seven Stories Press, 222-227.
3. David Vine. (2012). The Pentagon's New Generation of Secret Military Bases. Mother Jones, 07/16/2012. <http://www.motherjones.com>
4. The White House. (March 2011). Fact Sheet. The US-Brazil Economic Relationship. The Office of the Press. <http://www.whitehouse.gov>
5. Greg Grandin. (April 2009). How the Nation Magazine Saved the American Empire, *The Nation*, 5-9.
6. Rakesh Kochhar, Richard Fry & Paul Taylor. (July 2011). Gabriel Velasco and Seth Motel, Wealth Gaps Rise to Record Highs between Whites, Blacks, Hispanics, Washington, Pew Research Center, p. 5. http://www.pewsocialtrends.org/files/2011/07/SDT-Wealth-Report_7-26-11_FINAL.pdf
7. Jeffrey, M. Jones (Dec. 2013). Obama Approval Down Most Among Hispanics in Past Year, Gallup Politics. <http://www.gallup.com>.
8. Saragoza, Alex M. (2014). Obama and Latin America: Disappointed Hopes. *Cahiers des Amériques latines*, 75, 7-14. <https://doi.org/10.4000/cal.3088> <http://journals.openedition.org/cal/3088>. <http://cal.revues.org/3088>.

9. Spetalnick, M., Trotta, D. & Mason, J. (March 2016). Obama in Cuba on historic visit, Reuters News, 20, available at: <http://www.reuters.com/article/us-usa-cuba-idUSKCN0WM04H>

Tkach A. Foreign policy of the Barack Obama administration in Latin America and the Caribbean

The article examines the problem of foreign policy relations between the United States and Latin American countries during the presidency of B. Obama. The election of Barack Obama raised great expectations in Latin America. It was expected that this would revive inter-American relations, which were neglected by the George W. Bush administration. The paper analyzes the economic crisis and international problems that the Obama administration had to face, which contributed to the fact that the region became a priority. One of the first challenges for the new administrations was the removal of the Honduran president by the military. The US took a pragmatic stance and kept the conflict in Honduras at bay – there was no hope of constitutional restoration. The Obama administration made a significant contribution to the success of the peace process in Colombia. Special attention is paid to stabilizing the situation, which remained one of the security priorities of the Obama administration. The Obama administration also expanded the Merida Initiative beyond traditional, military methods in the fight against criminal organizations. The article examines aspects that contributed to strengthening the rule of law in Mexico. The conclusions emphasize that the achievement of this administration was the normalization of relations with Cuba. The article also suggests directions for further research that may reveal approaches to studying US foreign policy in the region. This became possible because public opinion regarding the normalization of relations changed, and the approach of the Cuban regime towards US policies changed. Obama's foreign policy in Latin America was based on pragmatism, dialogue, and mutual respect. The United States moved away from a unilateral approach and focused on building partnerships that included: expanding economic cooperation, democratic institutions and the rule of law, social and environmental initiatives. Adjusting US policy in the region meant guaranteeing a partnership between the United States and Latin America. Obama, as a presidential candidate, criticized Bush for neglecting Latin American problems.

Keywords: USA, Latin America, foreign policy, Barack Obama administration, Cuba, Plan Colombia, democracy, Merida Initiative, international cooperation, international politics.